

Sweet Heart

วุฒิรัก ที่ปักใจ

คามิคุส

ວຸນຣັກທີ່ພັກໃຈ

ແຕ່ງໂດຍ ສາວິນຸດ

ເລຂາທິການສາກົນຮຈຳກັດເບີສື່ ISBN 978-616-240-235-7

ລາຄາ 279 ບາດ

ສ່ວນເສີມຮິດປຸງພາສາພັນດຸນທິສີເສີມ ພ.ຄ. 2537

ບຸກຄະກຳບຸກຄົນ	ອຸນຸກາ ກອນຈິດວິວັດນ
ບຸກຄະກຳ	ຮິນງວສິຍ ກອນຈິດວິວັດນ
ຜູ້ຊ່ວຍບຸກຄະກຳ	ສາໂອນ ບາວຣິນ
ກອບບຸກຄະກຳ	Green mind Team
ຜູ້ສູນອັກສຣ	ພວສ ສວຍສອນ ກອນຸດ ເຮັດ
ອອກແບບປາ	golf
ອອກແບບຮູປຸສ	ບຸຣຸນພຣ ດຣີຊຸວຣຣນ
ພິມພັກ	K & J PUBLISHING

ຈັດພິມໂດຍ

ສຳນັກພິມພັກຮິນເມຍດີ

ເລຂາທິການສາກົນຮຈຳກັດ ບຸນຮີ ກຸງປຸງພາ 10510

ໂທສູນພຣ 0-2540-3728 ໂທສາສ 0-2540-4408

<http://www.greenmindbook.com>

E-mail : greenmindbook@hotmail.com

facebook : ສພພຣິນເມຍດີ

ຈັດຈຳກັດທັງປະເທດໂດຍ

ກຮິນເມຍດີ ບຸກສ

ເລຂາທິການສາກົນຮຈຳກັດ ບຸນຮີ ກຸງປຸງພາ 10510

ໂທສູນພຣ 0-2540-3728 ໂທສາສ 0-2540-4408

ສິ່ງສື່ ສພພຣິນເມຍດີ ສຳນັກຈຳກັດ ສອນທາລາຍສາສິຍາເພີມດິນໄຕ້

ໂທ. 08-1423-5373

ພິມພູ
ກະຕາທບອນສາຍຕາກຮິນຮີດ
www.greenread.com

คำนำ

รุ่นรักที่ปักใจเป็นหนึ่งในซีรีส์ทาวนเลิฟ เดิฟถึงหัวใจโครงการ 2 หลังจากที่ได้โครงการแรกได้รับการตอบรับจากคนอ่านอย่างดีหลตาม ความกดดันก็ย่อมตกสู่โครงการ 2 อย่างเลี่ยงไม่ได้ เชื่อว่า แวมแรกที่ได้ยินหลายคนคงคิดว่านี่มันนิยายวัยรุ่นหรือซีรีส์เกาหลีหรือเปล่า ไม่ใช่ซะนะะ นี่คือนิยายรักคอมเมดี้มีสาระสัญชาติไทยหาใช่เกาหลีที่โชนแน่นอน การเขียนคอมเมดี้ก็มันไม่ใช่เรื่องง่าย เขียนนิยายให้คนอ่านอินกับมุกและเข้าไปกับเรื่องเล่าของเราโดยไม่ให้ซ้ำกับเรื่องที่ผ่านมาคือสิ่งที่ยากที่สุด ดังนั้นเรื่องนี้ผู้เขียนตั้งใจใช้เวลาเขียนมากกว่าทุกเรื่องที่ผ่านมา

รักแรกพบของผู้หญิงคนหนึ่ง พรหมลิขิตทำให้เธอได้มีโอกาสอยู่ร่วมขาคับหนุ่มหล่อมาดเท่ตึกหรือตึกนักกีฬาเทควันโดที่มีชาติในหมู่บ้านทาวนเลิฟอย่างฉะฉาน มันน่าจะดีที่ได้ใกล้ชิดกับเขาทุกวัน ถ้าเธอไม่ใช่คนเก่งแต่ปาก พอเอาเข้าจริงกลับป๊อคไม่เป็นท่า ความรักของฟุคพิชญานุกมองว่าเป็นความเพ้อฝันที่ใครก็ต่างดูถูก เธอพยายามลบคำสบประมาทเหล่านั้นจนเกิดเป็นเรื่องราวรุ่นๆ ภายใต้อาณัติของฉะฉาน ยิม มาช่วยลุ้นและเอาใจช่วยสาวสวยของเราด้วยนะคะ

สุดท้ายขอขอบคุณคุณคุณสุวีรวัฒน์ สำหรับซื้อนิยายที่ให้เรานำมาปรับให้ติดหู ขอขอบคุณแฟนนิยายทุกท่านที่ให้โอกาสรุ่นรักที่ปักใจได้อยู่ในมือของทุกคน และขอบคุณสำนักพิมพ์ที่กรุณาจัดที่ให้โอกาสและช่วยเหลืออย่างดีมาโดยตลอดค่ะ

ด้วยรัก
ลาฉีนุส

ໂຮງກາກ ກວນໂລຢຸດ

1. ສິນເປັນສິນ
2. ສິນເປັນສິນ ຕົວ ສິນ ສິນ
3. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
4. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
5. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
6. ສິນເປັນສິນ
7. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ ສິນ
8. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
9. ສິນເປັນສິນ
10. ສິນເປັນສິນ ສິນ
11. ສິນເປັນສິນ
12. ສິນເປັນສິນ ສິນ
13. ສິນເປັນສິນ
14. ສິນເປັນສິນ ສິນ
15. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
16. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
17. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
18. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
19. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ
20. ສິນເປັນສິນ ສິນ ສິນ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20																									

บทนำ

ท่ามกลางความมืดรอบกาย เสียงร้องของโทรศัพท์ดังรบกวนอยู่ สองสามครั้งแล้วก็เงียบหายไป ทั้งที่เจ้าของห้องตัดใจลุกขึ้นมารับ เมื่อคิดได้ว่าอาจจะเป็นสายสำคัญ เพราะในยามวิกาลเช่นนี้หากคนโทรไม่มีเรื่องด่วนจริงก็คงไม่มีใครใ้มารายาทพอจะโทรมารบกวนคนกำลังนอน และแล้วเสียงโทรศัพท์เจ้ากรรมก็ดังขึ้นมาส่งประสาทอีกครั้ง คราวนี้เจ้าของห้องไม่ปล่อยให้มันดังกวนใจอีก เมื่อมือเรียวเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์ที่กวีรื่องปานจะคลั่งพอเห็นชื่อที่ขึ้นบนหน้าจอเท่านั้น อารมณ์วิตกที่คิดเอาไว้ว่ามีเรื่องคอขาดบาดตายกลายเป็นความมึนงงหาอะไรใจได้แต่กสอกลตาขึ้นฟ้า สบถออกมาหยาบคายชนิดที่แก๊งกว้างได้ยินมีหวังจะดั่งกันเป็นแถว

“ถ้าไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย ฉันค่าไม่เสียงแน่” เจ้าของมือถือเอ่ยคำหักทายอันแสนมีไมตรีจิตเสียจนปลายสายทำหน้าแหงๆ แต่ก็ไม่ได้สะทกสะท้านไปกับคำขู่ นั้น

“นอนแล้วหรือเจ้ เซมเพิ่งจะตีสองเอง” ปลายสายเอ่ยแซวด้วยน้ำเสียงสดใสปราศจากอาการง่วงงุนอย่างที่คุณส่วนใหญ่ควรจะเป็นในเวลานี้ แหงสะเซอเพิ่งจะปรู๊ฟงานเสร็จเมื่อไม่กี่นาทีที่ผ่านมา ตายังสว่างใ้รอยู่เลย

เสียงสุดสมหมายใจเข้าของคนถูกเรียก ‘เจ้’ ดังเข้ามาในสาย แต่อีกฝ่ายก็ไม่สะทกสะท้านอีกเช่นเคย “ถ้าไม่มีเรื่องด่วนฉันจะวาง” เสียงอำมหิตเอ่ยตัดบท

“เดี๋ยวเจ็อย่าเพิ่งวางสิ น้องมีเรื่องเฝ้าฯ มันอัคมันอันและตื่นตันใจไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครแล้วจริง ๆ น่าจะ พังน้องหน่อย นะเจ๊นะ” เสียงออก-

ย้อนย้อนความที่พยายามใส่จริตให้ฟังดูน่าสงสารของปลายสาย มันใช้ไม่ได้กับคนที่ถูกเสียงโทรศัพท์ปลุกขึ้นมาฟังเรื่อง 'เข้ารีต' ตอนตีสอง ที่ทำใส่คือพยายามสงบจิตสงบใจไม่แฉ่ล่ากดับไปโดยการสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ และค่อย ๆ ปล่อยออกมาช้า ๆ

"พูดซ้อนเนี่ยตีสองแล้วนะแก ไข่ไข่ปายสองแกลกินวีซ่าแล้วไปนอนละ ถ้าไม่หลับให้ลุกไปหยิบใบก่อนมากินแล้วไปนอน เชื่จะนอนแล้ว บาย" มะติจัดสายไปอย่างสิ้นเชิงขาดใจ นพธมกเปิดโทรศัพท์ไปเลยกันอีกฝ่ายโทรมาเข้ารีตด้วยรูนิสัยน้องสาว ตี ไข่เรื่องเข้ารีตของอัยยพุดซ้อนหาสาระไม่เคยเจอ

"ฝ่ายชนะเจี เจดี เจฮา เจดี" เสียงโหยหวานที่มะติไม่มีทางได้ยินลูกชัดขึ้นด้วยเสียงทุบผนังห้องดังจวบดับ

"คนจะนอน เฝียบหนอยได้มัย แหกปากออกมาได้เนี่ยก็ไม่งก็ยามแล้ววะ" ตื่นเสียงนั้น ร่างบางที่ลงไปตื่นเปิด ๆ ก็พ่นเพราะถูกพี่สาวชัดใจไม่ยอมคุยด้วยถึงกับชะงักกึก

คนลูกกล่าวหาว่า 'แหกปาก' รับทุบปากทันทีก่อนจะของโทรศัพท์ด้วยสายจาดัดฟ้อ ตะบัดซ้อนมาข ๆ ใส แล้วค่อยหันไปเบ่ปากใส่ผนังข้าง ๆ นิมพ่าเบา ๆ อย่างคนอยู่ในอาการระเมอเพื่อพัก

"อีกฉาดนกำลังมีความรักละตี ซี เล็กสมัยนี้ขี้อิจฉาจริง ๆ"

ร่างบางทั้งตัวลงนอนหลับจายีหวาน ให้กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเองในวันนี้ แอบกรีจอยู่ในใจให้กับพรหมลิขิตในชีวิตวัยสาวที่ไมเคยเกิดขึ้นมา ยี่สิบห้าฝยี่สิบห้าหนาว ตอนเนี่ยในตมของน้อย ๆ กำลังโบกมือลาความสาวที่เคยเหงาหงอยและว่าเหว่เพื่อพุ่งชนความรักที่กำลังมาเยือน

นับจากนี้พุดพิชัญจะไข่ต้องทนเหงาและหนาวเหน็บอีกต่อไปแล้ว ครึ่งนี้เธอขอใช้ความ โสด ยี่สิบห้าปีที่ผ่านมาของเธอเป็นเดิมพัน!

มนุษย์เงินเดือน

NK กัญญากรนิม...

เปิดรับสมัครนักเรียนเทควันโด โดยครูผู้สอนสายดำที่ได้รับการรับรองจากสมาพันธ์เทควันโดโลก WTF และสมาคมเทควันโดแห่งประเทศไทย

"ว้าว เก๋ก๊อคิดหุระ มัด"

หญิงสาวที่ตั้งใจจะออกมากินบะหมี่เย็นตากไฟที่หน้าหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ใกล้ออฟฟิศคิดในใจ ร่างสูงเพียง 160 เซนติเมตรยื่นมองข้อความสตติกเกอร์ที่ปิดอยู่บนกระจกลด สองสายตาก็เข้าไปข้างในเห็น อุปกรณ์ฝึกมากมาย ทั้งกระสอบทรายอย่างดี พื้นเบาะสีน้ำเงินที่เคยเห็นในโรงยิมสมัยเรียนพลศึกษา จ้องลึกเข้าไปอีกจะพบเหรียญรางวัล เกียรติบัตรและถ้วยรางวัลที่น่าจะเป็นของเจ้าของโรงยิมแห่งนี้

โรงยิมสอนเทควันโดที่นี่ตกแต่ง เก๋และแปลกตา ดูมินิ ๆ ด้านหน้าคล้ายโรงอาบน้ำออนเซนในญี่ปุ่น โดยในส่วนที่เป็นโครงปูนนั้นจะถูกปิดด้วยไม้แผ่นสีออกเหลืองเคลือบเงาด้วยแล็กเกอร์ ทำให้ด้านหน้าดูสว่างสดใส ส่วนผนังนั้นเป็นกระจกลดแทนที่จะก่ออิฐทึบ โรงยิมแห่งนี้ต่างจากที่เธอจินตนาการเอาไว้มาก โคมไฟภาพของเธอคิดว่ามันต้องมีสติ๊กเกอร์ติดกระจกลดกัน สายตาก็คนนอก แต่ที่นึกสับสนกระจกลดเป็นผนังแทนที่จะก่ออิฐทึบ อาจจะเพราะเนื้อที่จำกัดที่กินอาณาเขตแค่อาคารพาณิชย์สองชั้นฯ เลยต้องทำให้มันดูโปร่งโล่งที่สุด

"ได้แล้วครับ" เสียงอาเจียเจ้าของร้านสะกิดให้ลูกจ้างสาวหันกลับมา

สนใจสินค้า เธอยิ้มส่งก่อนจะถามอย่างคนปากไว

"ลุงไอ้เน่มันเปิดมานานแล้วหรือ" เธอชี้นิ้วไปทางหลังรถเป็นของ
อาเจีย ไม้ได้มาซื้อเย็นดาไฟเข้านี้แต่เดือนเดียวไปคิดว่าจะมีร้านมาเปิดใหม่
เมื่อเดือนก่อนยังเห็นแปดอยให้เช่าอยู่เลย

"ก็เพิ่งมาเปิดได้ไม่นาน ทำไม จะเอาลูกมาเรียนหรือ" คำถามของ
พ่อค้าสูงวัยทำเอาลูกค้าสาวหน้ามึ่งปากเบี้ยว อยากจะคืนลุงเย็นดาไฟเสีย
เสียวั้น ถ้าไม่คิดว่าตอนนี้หัวมากจนจะเขมือบเย็นดาไฟได้ทั้งหมด

"อะไรกันลุงหนูยังไม่แต่งงานเลย พูด้งหัวว่าหนูแก่หรือ"

"เฮ้ย ๆ ลุงล้อเล่น" เมื่อเห็นว่าลูกค้าสาวไม่ลดสัว อาเจียเลยหน้า
เจื่อน"เอาๆ ลุงแถมเกี้ยวให้อีก หายงอนได้ดียิ่ง เขมหยอกนิตหยอกหน่อยหน้า
งอเขียว เห็นหายไปตั้งนานนึกว่าย้ายไปไหนแล้ว"

ลิ้นหน้าลูกค้าสาว ค่อยลิ้นขึ้นมาหน่อย "ไม่ลดกะลุง ยิงสาวยังได้เกิด
ใครมาได้ยินเข้าหนูขายไม่ออกกันพอดี ที่ไปได้มาก็ยุ่งๆ กับงานนะค่ะ ช่วงนี้
งานเร่งถึงห้องปั๊บกก็สดบแล้วไปมีแรงเงินมากินใกล้ขนาดนี้ละสิคะ" และที่
สำคัญมันคนละทางกับที่พี่ช เธอด้วย

"ลุงโธว่าลาออกจากงานไปทำที่อื่นแล้ว"

"ยิงคะ ไว้ให้แต่งงานมีคนรับไปเลี้ยงก่อนละลุง คงได้้ออก" หญิงสาว

พูดลิลลลก

"สวย ๆ อย่างหนูหากคนมาแต่งงานไม่ยากหรอก" อาเจียเข้าของร้าน
ยิ้มกว้างรับเอาใจลูกค้าขาประจำทันที

"หุย ไม่เสียแรงที่มากอดหนุนเป็นประจำ" ลูกค้าสาวยิ้มหวานชูลุง
เย็นดาไฟประกอบก่อนจะการจ่ายเงิน

หญิงสาวเดินจากมาพร้อมเย็นดาไฟที่มีเกี้ยวกรอบๆ อยู่เต็มถุง แล้ว
ความสนใจของเธอทั้งหมดก็เริ่มกลับมาสู่เรื่องเดิมๆ คือกดับห้องแล้วจะทำ
อะไรก่อนดี มีอะไรอะไรให้ลูบ้าง ดิม เรื่องที่เธอพูดคุยกับเจ้าของร้านเย็นดาไฟ

ไปเสียสิ้น

มือและอุ้งมือประตูปะตูไม่ทันจะได้หมุน เสียงเรียกเข้าจากมือถือก็ดังประหว่ง มือเรียวจึงรีบผลักประตูแล้ววางของลงบนโต๊ะญี่ปุ่นเล็กๆ ที่เธอจัดให้เป็นชุดรับแขกย่อ่ม ๆ ในสภาพห้องพักอันคับแคบที่รา คาเช่าต่อเดือนเกือบครึ่งหมื่น

“คะแม่ เพิ่งเลิกงานคะ”

“ทำไมเลิกงานดึกจังเลยยัยพุด แม่ว่ามันดึกเกินไปนะ เปลี่ยนไปทำที่อื่นดีมีัย โกลกิโกล ดูซิไหนจะต้องออกมาอยู่คนเดียวอีก” ประโยคซ้ำๆ ที่หญิงสาวได้ยินมาตั้งแต่เธอบอกกับแม่ว่า ได้งานใหม่ เป็นสำนักพิมพ์ขนาดกลางที่มีหนังสือหลากหลายประเภท หนึ่งในนั้นคือหนังสือเด็กที่เธอใฝ่ฝันอยากจะทำมาทำงานนักหนา แต่มันต้องทำให้เธอย้ายออกมาจากออฟฟิศสาวที่อยู่กันคนละฟากฝั่งของกรุงเทพฯ เพราะอย่างนี้ทำให้แม่ไม่ค่อยจะเห็นด้วยนัก

“ใช่ แม่ หนูเพิ่งทำงานได้สี่เดือนเอง แล้วการอยู่คนเดียวมันก็ไม่ได้มีอะไรน่ากลัวซักหน่อย อย่างก็วิ่งไปเสย พุดดูแลตัวเองได้คะ”

“แล้วนี่ปิดห้องหับสต็อกให้เรียบร้อยหรือยัง ใครมาเคาะก็อย่าเปิดประตูนะเข้าใจมั๊ยลูก”

“แม่คะหนูไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วน้ำ ฉะ 30 อยู่อีกไม่กี่ปี หนูรู้ว่าไม่เปิดให้ใครซี้ซัวหรือกเจ้าคะ แม่ก็ดูแลตัวเองด้วยนะคะ รักแม่คะ” หญิงสาวตัดบทสั้น ๆ เพราะรู้ว่าเดี๋ยวแม่ก็จะวักกลับมาพูดเรื่องเดิม ๆ ด้วยความที่เป็นห่วงในสวัสดิภาพของเธออีก

พุดพิชญาหรือพุดซ้อนบุตรคนเล็กของครอบครัวคุณธรรม ครอบครัวเล็ก ๆ จากทางเหนือ น้องเล็กที่ทุกคนต่างห่วงนักห่วงหนา ทำราวกับว่าเธอเป็นเด็กอายุ 15 ทั้งที่จริงแล้วเธอผ่านคำว่า 15 มาเป็นสิบปีแล้ว

‘ว้อ... ก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ที่บ้านจะเห็นว่าเราดูแลตัวเองได้สักที’

คิดยังไม่ทันจบ เสียงโทรศัพท์ก็ขัดจังหวะขึ้นมาอีก นุศนิชญาากลออกจากโต๊ะเมื่อเห็นชื่อที่แสดงบนหน้าจอ

นี่แม่เธอคงโทรไปดรามากับพี่สาวแน่ๆ

"ว่าไงเจดี แม่ให้พี่มาบอกอะไรนุศ" นุศนิชญาเหยยอย่างรู้ทันพี่สาว

"เลขของแม่ในแฟร้ย แม่ก็เป็นห่วงตามประสาแหละ ว่าแต่ที่ทำงานเป็นยังไงบ้าง"

มะดิพยายามอธิบาย แม่มันจะจริงอย่างที่น้องสาวพูดก็เถอะ แม่เธอออกจะกังวลเกินเหตุอยู่เหมือนกัน ทั้งที่เธอพยายามอธิบายแล้วว่าน้องสาวคนนี้อาจจะรอดได้อยู่แล้ว อย่างน้อยๆ น้องเธอก็มีหน้าตาเป็นอาวุธ เฮีย มีมันสมองเป็นอาวุธ

"ยังบอกอะไรไม่ได้มากอะ เพราะนุศเพิ่งทำงานได้ไม่กี่ชั่วโมงเองนี่ก็เพิ่งจะผ่านโปรมาได้เดือนเดียว"

"พี่หมายถึงเพื่อนร่วมงาน เป็นไงยังดีอยู่มั๊ย"

"ก็ยังไม่รู้ยุติแต่ละเวลาแต่ตามสี่เดือนเอง มันบอกอะไรไม่ได้หรอก แต่ก็ไม่น่าจะแย่นะ อย่างน้อยทำทางเขาก็ดูเป็นมิตร แล่ของแบบนี้มันค่อนข้างยาวๆ" หญิงสาวพูดไปตามที่คิด

"ถ้ายังไม่เลิกก็ไป แล้วอีดาพี่รหัสปุ่รหัสแลที่ทำงานอยู่บริษัทนั้นละ"

"เจียบักนะเธอ ก็ดีนะ ที่น้องอยู่ได้ทุกวันนี้ส่วนหนึ่ง ก็เพราะเจียช่วยฮะ ไม้เหมาทำไร" หลังได้ยินคำบอกกล่าวจากน้องสาว มะดิถึงกับแปปากเฮียแขวะบุคคดที่ตามไปหนึ่งคอก

"ลึกับหสอน เพราะหวังจะจับหสอนอีกริยเปล่า รุ่นพี่แกละสอนอย่างกับอะไรดีระวังเถอะ"

"โ้ยเจดี อย่างเจียบักนี่นะจะมาสนใจอะไรนุศ ถ้าแบบเจดีก็ว่าไปอย่าง สวย เอกซ์ เซ็คซี่"

"พอๆ อย่างมายัดเฮียคนนายหัวงูคนนั้นให้ฉันเชียว" นุศนิชญาจินต-

นาคารถออกเลยว่ายอีกฝ่ายพูดประโยคนี้ด้วยท่าที่แบบไหน เธอไม่รู้ว่ายทำไมพี่สาวถึง"ได้ไม่ชอบ"ขึ้นหน้ารุ่นพี่หนุ่มคนนี้ของเธอนัก พอถามหาสาเหตุที่ไร้อีกฝ่ายก็พูดแค่

"ไม่ถูกชะตอย่างมรณ" แต่เธอคิดว่าสาเหตุหนึ่งน่าจะมาจากความเจ้าชู้กะล่อนของรุ่นพี่หนุ่มด้วยบุคลิกที่พี่สาวเธอเกลียดและรับไม่ได้อย่างแรง "ได้"อาการขยาดรุ่นพี่คนนี้ของเธอ ทำให้นึกถึงน้องที่ทำงานอีกคนที่ก็เกลียดเจียมก๊วกของเธอเข้าได้เหมือนกัน แต่เวลานั้นไม่ได้เกลียดธรรมดาอย่างพี่สาวเธอ ออกแนวต่อต้านความรู้สึกตัวเองมากกว่า นึกได้อย่างนั้นเธอจึงนึกสนุกแกล้งถามพี่สาวขึ้นมา

"ถามจริงเถอะเจ๊ แอบชอบเจ๊เยอะเนี่ย แต่ทว่าป็นต่อต้านเขาไว้"

"ไอ้พูด เอ็งอ่านนิยายมากไปแล้ว นี่ชีวิตจริงะ ไม่ใช่ นิยาย จันไม่ใช่ผู้หญิงเสียดตินะจะ จะได้ไปชอบพาหะนำไรคอย่างผู้ชายคนนั้น"

"อ้าว แรง" มีอีกรอบว่าน้องที่ทำงานหนุ่มเสียดตินะหรือ ค่ายจริงพี่ขอโทษนะจ๊ะ"

"จันพูดความจริงหรือก อยู่ใกล้เขากะวังละกัน อย่าให้มีเรื่องสมการกินไก่อัดนะจ๊ะ"

"ถามไปนิดเดียว ตอบกลับมาชะยาวเลย"

"แล้วใครเริ่มก่อน!"

"จ๋าๆ โทษๆ แหมพูดแค่นี้ขึ้นเสียงไล่ห้องทำไม "ไม่จริงไม่เห็นต้องมีอาการ... ว้ายๆ โทษๆ "ไม่เล่นล่ะ" ท้ายประโยครีบบอกอย่างฉะฉานหลังอีกฝ่ายเสนอคำสาปแช่งที่ทำให้เธอจำต้องหยุดเขาในทันที

"ไม่ตลกยะ"

"จ้ะ ล้อเล่นหน่อยเดี๋ยวเอง น้องจะ"ไปอาบน้ำสระนะ ไว้พรุ่งนี้คุยกันใหม่" เมื่อร่างกายเริ่มประห้วงอยากจะพักผ่อน หลับสาวก็ไม่คิดฝันสังขารรับตีตบทลทหน้ากับพี่สาวทันที

"โอเค คุณดูแลตัวเองสวยแล้วกัน อย่าไปทำอะไรใครเขาละ ผู้ชายเขาจะกลัวรูมี้" พี่สาวเหย่หยิกแกมหยอกก่อนจะวางสาย

"แห่ม เห็นน้องงุ่มง่ามเป็นคนยังไง" นุคพิชญาเหย่กับโทรศัพท์หลังจากที่พี่สาวตัดสาย จับทันทีที่หูจอบ สายตาเหลือบขึ้นไปมองกระจกพับที่วางบนโต๊ะญี่ปุ่นแล้วลองยิ้มสวยๆ ใส่กระจก

"สวยขนาดนี้มีแต่ผู้ชายจะวิ่งใส่หอรอกยะ ชิ" ให้กำลังใจตัวเองเสร็จก็หันไปจัดการกับเย็นคาเฟ่เกี่ยวแนมเครื่องเยอะจนเกลี้ยงชาม

เช้าวันต่อมา

ขณะที่กำลังออกมาขึ้นตึกชื่อของกินยามเช้า กับชายหนุ่มร่างสูงมิกส์สามแขนชนิด ๆ มีพุงหนอย ๆ สาวรูปร่างสมส่วนผิวสีน้ำผึ้งฟูประหนึ่งนางแบบขุดขึ้นในแวนส้นนอกผัดแค่ส่วนสูงหลุดลงไปจากนางแบบเหล่านั้นเกือบครึ่งตัวซีเดือกของที่อยู่บนรถ เป็นแม่ค้าด้วยความสุขอยู่นั้น ไม้รุมีอะไรลดใจให้ร่างเพรียวบางหันไปมองที่ถนน และนั่นมันทำให้เธอได้พบกับเขา...ใครก็ไม่รู้รู้อย่างเดียว คือความรู้สึกบางอย่างกระแทกสู่ออกซ้ายเข้าเต็มเป่า เพียงแค่เห็นสายตาเขามองผ่านมาทางนี้ในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ไม่ถึง 3 วินาที

นุคพิชญาเหมือนได้ยื่นเสียงเพลงดังขึ้นในหัว

'ใช่เลย... โคนใจฉันเลย... ไม้มีมากไป... ไม้มีน้อยไป... ลูกใจทุกอย่าง... คุณพระ มอของลูกสาวลูกชายอิม'

"เจ๊!"

"อะไรนุค เจ๊จกใจหมด" คนลูกเรียกว่าเจ๊แทบสะคุดปลายเท่าตัวเอง เมื่อลูกคนที่เดินตามหลังมาดึงแขนเพื่อเอาไว้หิ้ว หลังจากควักกระเป๋าจ่ายเงินค่าขนมเรียบร้อยแล้ว

"นุครู้สึกแปลก ๆ ใจมันสั่นสับ ๆ กับผู้ชายคนนั้นอะ แปลกมึนอะเจ๊" หญิงสาวใช้ตอกตะกิดชายหนุ่มข้างกาย ให้หันไปมองเป้าหมายที่เธอกำลัง

พูดถึง

เจ้าของชายเสื้อที่ถูกดึงเลิกจี้ว มองไปทางที่เจ้าของมือเลิกพยักพยับ

ให้ดู

รูปร่างสูงโปร่งใสสว่างไบหน้าคมคายขาวใส ที่เปล่งประกายแข่งกับแสงแดดยามเช้า ที่สะอูดสะอ้านที่สุดเห็นจะเป็นจี้วเข้มที่พาดอยู่เหนือดวงตาวาววาวที่รับให้เครื่องหน้าคมคายบาดใจจนเลือดไหลสซิบ ต่ำลงมาอีกนิดสายตาปะทะเข้ากับก้ามเนื้ออกยได้เลือดยึดสัฟฟาคราม ที่เนบไปกับลำตัวทำให้ผู้ชายที่กำลังยืนคุยอะไรบางอย่างกับลุงร้านซ้อ มจักรยานดูมีเสน่ห์น่ารักเห็นแล้วอดจะยิ้มให้ไม่ได้ ทั้งที่รู้ว่าต่อให้ยิ้มจนปากฉีกไปถึงไบหูเขาก็มองไม่เห็น

‘มองมาที่อันสิ มองมาที่อัน มองมาทางนี้ละ ทางนี้’ อากาศตาเยี่ยมเคลิ้มมอยอยู่ในฝันของหญิงสาวที่พยายามจะ กอดจับผู้ชายที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้ามทำเอาแม่ค้ารถเข็นถึงกับส่ายหน้า โสภสมัยให้หมุนเร็วเสียดจนแม่ค้าตามไม่ทัน

ส่วนคนที่ถูกชักชวนให้ดูผู้ชายด้วยกันได้แต่หัวเราะในลำคอ เมื่อเห็นไบหน้าชายคนนั้นชัดเจน

“รูปหล่อ สุนัขมีฐานะ ไอ้พูด...นี่มันยิ่งกว่าเครื่องบินอีกนะ นี่ระดับกระสวยอวกาศเลย อยู่นอกโลกเลยนะ แก เลิกคิดเลิกมองชะเถอะ” เจ็บบึกหรือจิตติ มาสาเอก ปู่รหัสจอมเจ้าชู้ที่เป็นหัวหน้าฝ่ายอารีตของสำนักพิมพ์วิมานรักตบมือลงบน ไหล่หลานรหัสสาวแปะ ๆ สองทีเป็นการปลอบใจ แต่ไบหน้าไม่ได้แสดงความเห็นอกเห็นใจแม้แต่น้อย ออกไปทางเยาะเสียดมากกว่า

จนถูกปลอบละมิดไหล่ออกค้อนไต่อย่างงอน ๆ ปรายตาไปทาง ‘กระสวยอวกาศ’ ของจิตติแล้วก็ขยับปาก “พูดไม่ใช่หมานะ แต่เดี๋ยวนะ พูดแบบนี้แสดงว่าเจ็บรู้จักเขาเธอหรอ นี่ ๆ เนะหน้าพูดหน่อยสิ” ไบหน้างอแงเมื่อ ครู่เปลี่ยนเป็นระรื่นเสียดจนชายหนุ่มระอา

ไอ้พูดข้อนหรือพูดพิชญา คุณธรรม หลานรหัสสาวสวยที่นิสัยสวนทางกับหน้าตา โดยสิ้นเชิง ครั้งหนึ่งด้วยความหน้าหม้อของตัวเองเคยทำให้

จิตติเกือบคิดจะจับหลานรหัสคนนี้ แต่พอได้มารู้จักตัวคนจริงๆ ของอีกฝ่าย
เข้าเสียก่อนเลยล้มเลิกความตั้งใจ คำว่าอาร์ดตัวแม่ผู้หญิงเยอะหาได้จาก
ยัยผู้หญิงสูงกลางๆ ผิวสีแทน ลาดแต่ยิ้มระมัดคนนี้ได้ทุกอย่าง

หน้าตาที่จัดว่าโอเค เศษป่อง ผิวสวย ออกโต แต่นิสัยส่วนตัวที่เรียกว่า
'สุดสิ่ง' ทำให้เขาไม่เคยมองบุคคลิกว่าเป็นผู้หญิงเลยสักที มีเด็กในปกครอง
อย่างนี้มีหวังปวดหัวตาย

"รู้จักสิ รู้ดีเสียด้วย ถึงได้เตือนแกใจว่าอย่าเลย"

"ทำไมล่ะ แสงงานแล้วเหรอ" ผู้หญิงดูเสียตายเสียเต็มประดาทำให้
คนฟังอดที่จะหมั่นไส้ไปได้

"แปด้า โธด แค่แกดูนั่น นิ่มๆ เห็นอะไรมัย" นึกขำๆ ของจิตติขี้ขาน
ให้หลานรหัสมองขึ้นไปบนฟ้า เมื่ออีกฝ่ายมองตาม เขาก็ยิ้มขำ "ที่นี่แกลองเห่า
ซิ" เท่านั้นแหละ คนพูดก็โดนฝ่ามือเด็กฟาดเหยาะเข้าที่สันแขนทันที

"ไม่ลดนะเจ๊ย นุ่มจริงจัง ถึงจะชอบกรีดผู้ขายหน้าตาดี แต่ครั้งนี้
ไม่เหมือนกันนะ นุ่มไม่เฉยใจเส้นกับใครเลย แม้แต่กับคนที่เคยแอบชอบสมัย
เรียนก็เถอะ"

"ไอ้ขี้มโน แกคิดไปเองนะคิดว่าใจเส้นกับเขา"

"ไม่ขี้มโน แต่จริงๆ นี่ถ้าไม่คิดว่าเจ๊ยหัวงูจะทำให้ขี้มโนนะ ว่าเส้นแรง
แค่ไหน"

ร่างเด็กหลบมุม เมื่ออีกฝ่ายทำท่าจะเขกกะโหลกเธอ ด้วยความอายขาด

"ไอ้นี้ลามปาม ใครเขาอยากจะจับของแกกัน นี่หวังดีหรือถึงเดือน
แบบแกนี้ไม่ใช่แปลกเขาหรือก เขาชอบผู้หญิงสูงโปรงหุ่นดีไม่ใช่มีดีแค่หน้าอก
แบบแก" ชายหนุ่มแหวะเบาๆ ไปหนึ่งดอกทำเอาคนถูกกล่าวหาว่ามีดีแค่หน้า
อกโดนถอนศับป่อง เกิดน้อยใจขึ้นมาดื้อๆ

"เจ๊ยไม่ใช่เขาเจ๊ยจะรู้ได้ไง เขาอาจจะชอบของแปดกก็ได้ เจ๊ยอย่า
เอามาตรฐานตัวเองมาตัดสินว่าคนอื่นจะคิดเหมือนฉัน นมโตอย่างเดียวแล้ว"

เห็นอย่างนี้ก็ฉลาดเป็นกรดหรือก็จะบอกให้" หญิงสาวย่นเสียงเขี้ยว สายตา
 โกรธซึ่งที่มองมา ทำให้จิตติเริ่มรู้สึกตัวแล้วว่าตัวเองพูดจากับรุ่นน้องแรงไป
 เสียงจึงอ่อนลง"ไปโดยอัตโนมัติ

"เจียก็เขวเล่น พูดก็ยาโกรธจริงดิ"

"พูดแบบนี้ไม่ให้โกรธได้ไง พูดอันคนนี่ไม่ติดตรงไหน หน้าตาก็ไม่ได้
 ชีเหร่ ออกไปทางสายด้วยซ้ำ รุ่นก็กำลังดีมีหน้ามีนวล ส่วนที่ควรจะมีก็ มี "ไอ้
 "ไม่ควรจะมีก็ไม่มี แต่ไม่ได้สูงโย่งเหมือนพวกนางแบบแค่นั้น" ทำทางการยึดออก
 ด้วยความมั่นใจที่ใจของรุ่นน้องสาวทำเอาจิตติต้องถลอกส้นเท้า เมื่อครู
 ยิงท่าเหมือนจะบีบคอเขาให้ตายคามือ มาตอนนี้อารมณ์เปลี่ยนอีกแล้ว

"ดูมันท่าเข้า ไ้เป็นสาวเป็นนางหัดสงวนท่าที่มี" จิตติรู้ดีว่าน้องรัก
 คนนี้เป็นประเภทเก่งแต่ปาก ทำเป็นปากกล้าเรื่องผู้ชายแต่พอเอาเข้าจริงกลับ
 ปิอดเสียจนต้องร้อง เซ้อ

"ก็เพราะหนูยอมสงวนท่าที่อยู่จนปานนี้ล่ะสิเจีย ผู้ชายถึงหันไป
 โน้มคอจูบกันเองหมดล่ะ "ไม่วันก็เห็เธอแบบ..." หญิงสาวปรายตามามองเขา
 แล้วทำหน้าระอาใจเหมือนโลกนี้หมดสิ้นแล้วซึ่งมนุษย์ผู้ชาย "นาน ๆ จะเจอ
 แบบ 'เจอเธอแล้วโดนเฉย แบบนี้จะให้สงวนท่าที่อยู่ทำไม ไ้มีัยล่ะ"

"วอคะนางสิ ดูมันก็ขึงข้าง ๆ ูๆ" ชายหนุ่มส่ายหน้าอย่างปลงๆ
 หรือมกลอนหายใจเหนื่อยหน่าย

"เอจี้ ถ้าแกจับติดเจียจะยอมจ่ายค่าเช่าหอที่แกบ่น ๆ ว่าแพงอยู่
 ทุกวันนี้ให้ฟรี 3 เดือนเลย" ที่กล้าทำเพราะชายหนุ่มมั่นใจว่าอย่างไรเสียผู้ชาย
 คนที่พูดพิชญาหมายตาก็ไม่มีทางสนใจเธอเด็ดขาด แต่เห็นว่ามันนอกมันใจ
 ขนาดนี้ก็ไม่อยากจะขัดให้อารมณ์เสีย

"ทำกันแบบนี้ คิดว่าไม่กล้าสู้เธอ พูดแล้วอย่าคืนคำนะเจีย เตรียม
 เก็บเงินเดือนล่วงหน้าสำรองเอาไว้เลยนะ ถึงเวลาจะได้ไม่ลำบาก"

"ไอ้ยไอ้พูดให้สำเร็จก่อนเถอะ เรื่องเงินไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเจีย

แต่มีพ่อแม่ สามีแก่ซิปไม่คิด แก่ต้องเป็นทาสในเรือนเบี้ยให้เมียโขกลับเป็นเวลาตามเดือนเหมือนฉัน"

ร่างเด็กอีกโหลไม่ยี่หระต่อคำทำ ด้วยความมันอก มันใจในเสนาห์และจุดขายของตัวเอง

"เฮอะ เรียไม่รู้รีไว่กว่ากระสวยอวกาศ มันมีอายุขัย เตียว มันก็ตกลงมาบนพื้นโลกอยู่ดี นอกอรอสวยๆ อยู่บนพื้นโลกก็ได้แล้วจริงมัย บางทีพูดอาจจะยังไม่ทันได้เห่าเลย ด้วยซ้ำ ฮิ" พูดจบก็ตะมัดหน้าเดินนำเข้าไปในออฟฟิศก่อนจะรีบรูตมัดรพนักงานแล้วหันมายิ้มหวานให้รุ่นพี่ตัวดี ขึ้นไปทางนาฬิกาเรือนโตที่ติดอยู่ด้านหลัง

"ไหนว่าไม่ใช่หมาเง เสี้ย สายแล้วนี่หว่าไอ้พูด ทำไมไม่รีบบอกเรีย" จิตคิดว่ามัดรอกมารูต ด้วยความไวแสงทันแบบเส้นยาแดงผ่าแปด ก่อนจะพนดมออกมาทางปากอย่างโส่งอก ไบหน้าเข้บตามแบบคนได้เงยขึ้นมองรุ่นน้องสาวอย่างคาดโทษ อีกฝ่ายตอบทำเพียงเอามือทาบอกกระพือขนลาใส่เขาด้วยสีหน้าเสียใจอย่างที่สุด

"ให้ลายไอ้เด็ก คนนี้ แสบจริงๆ" จิตติสายหน้าเดินขึ้นบันได ลืมเรื่องที่ทำพนันเอาไว้เมื่อครู่เสียสิ้น

พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าแสงสีส้มจางหาย เหลือไว้เพียงความมืดมืดปกคลุมทั่วห้องฟ้า นาฬิกาบอกเวลาหุ้มตรง มือเรียวรีบคว้าเอากระเป๋าลือไบเล็กที่บรรจุเพียงกระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์เครื่องละไม้ก็พัน คต้องเข้าที่แขนเข้บที่หลังจากที่นับเก็บกระเป๋าดั้งแต่หก โมงครึ่ง ส่วนอีกมือถือมัดรพ ร้อมรูตออกอย่างโจจจใจจ้อ ตั้งใจยิ่งกว่าเวลางานอีก

ร่างเพรียวที่สูงราว 160 เซนติเมตรเดินออกมาตามซอยเล็กๆ อันเป็นที่อยู่ของออฟฟิศของสำนักพิมพ์วิมานรักที่มูลนิธิฯทำงานอยู่ในตำแหน่งผู้ช่วยบรรณาธิการ หญิงสาวเงยหน้ามองห้องฟ้าที่มีดครีမ်ในยามราตรีแล้ว

ถอนหายใจออกมาเบา ๆ รู้สึกสับสนอย่างบอกไม่ถูกกับงานที่กำลังทำอยู่ เมื่อเข้ามีการเรียกประชุมฝ่าย สาขาคำคัญของการประชุมคือเธอยังคงต้องอยู่ช่วยงานกองบรรณาธิการนิตยสารโรมานซ์ของสำนักพิมพ์ เนื่องจากแนวโน้มกำลังติดตลาด เพราะเหตุนี้ทำให้การเข้าไปทำงานตรวจปฏิทินหนังสือเด็กของเธอเป็นอันต้องเลื่อนออกไปอีก

คิดแล้วก็ห่อเหี่ยวใจ ความระมัดระวังไม่ที่จะได้มียืมไปกับรูปภาพและจินตนาการของเด็กเป็นอันต้องแทนที่ด้วยภาพเตียงรักหักสวาทเลือดลาคกระจ่ายที่นอนยับยู่ยี่ภาพเล็บเท้าจิกลงบนฟูกเสียงอู้อู้อ่า ๆ รวากับอุณหภูมิร้อนลวก

‘อา...ชีวิตสาว (หนังสือ) น้อยของบุคคลอื่น’ ภาพตัวเองผมฟูขอบตาดำกำลังแหงนหน้าเอามือทั้งหม่องโหยหวนเหมือนคนบ้า ผุดขึ้นมาในหัวนำกลัวจนต้องรีบสลัดภาพนั้นทิ้งทันที

“โอ!ไม่ละ...นี่ฉันต้องเป็นสาวโสดที่ทนอ่านจากบทหวีวิกก็ัวไปถึงเมื่อไหร่เนี่ย บ้าจริง” ตัดพ้อด้วยน้ำเสียงหมดอาลัยตายอยากจบก็เหลือบไปมองมันกระตาคมสีขาวยิ้มแล้วทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ เพราะไอ้ที่เธอกำลังถืออยู่ก็ต้นฉบับนิตยสารโรมานซ์ร้อนแรงที่นักอ่านตามทางนักเขียน แล้วสอบถามมากับสำนักพิมพ์มากที่สุด เจ้าของนามปากกา สีลวาด

เมื่อเดินมาถึงออฟฟิศเมนต์ พุศพิชญาต้องถอนหายใจอย่างแข็ง ๆ เมื่อร้านอาหารตามสั่งที่มืออยู่ไม่ก็ร้านก็เดินมาเปิดอีก ครั้นจะเดินไปซื้อเย็นตาไฟเจ้าเก่าก็ซีเกียดเดินย้อนกลับไประหว่างซอยริ้วผ้าอีก

“รู้งี้น่าจะแวะซื้อเย็นตาไฟก่อนกลับมาก็ดี แล้วนี่ถ้าขายแบบนี้จะรวยมัย ขายสองวันหยุดไปห้าวัน เชื้อ ต้องพึ่งมาอยู่อีกแล้วสินะ” หญิงสาวเดินหน้าย่องเอาคีย์การ์ดไปแตะที่ประตู มือไม่ทันได้แตะตัวจับ เด็กวัยรุ่นหนุ่มสาวก็วิ่งไล่ผลัดประตูออกมาชนเข้าจึงเมื่อเรอ กับร่างของเธอ ทำให้ข้าวของในมือหล่นกระกระจายตกอยู่รอบ ๆ ปลายรองเท้ารัดล้นตีเขี้ยวเข็ญ

"โฮ้ย โฮ้เด็กพวกนี้" เด็กพวกนี้ที่ว่าหันมาสนใจพูดพิชญาเพียงแวบเดียว ก่อนจะเลิกหัวเราะอย่างกวนๆ แล้วไม่หันมาสนใจเธออีกเลย

ใบหน้าเรียวขบกรามแน่นอย่างอดกลั้น กัดลิ้นเหลือเกินว่าสักวันจะไล่พวกโฮ้เด็กนรกพวกนี้ให้ตายคามือ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เด็กพวกนี้สร้างความเดือดร้อนให้เธอ เด็กสมัยนี้ใช้ชีวิตได้เต็มเดียวกว่าวัยพวกเธอมากนัก หลอกพ่อแม่ออกมาใช้ชีวิต คู่ผัวตัวเมียตั้งแต่ยังเรียนไม่จบไม่พอ ยังไร้มารยาทเที่ยวสร้างความเดือดร้อนให้คนอื่นไปทั่ว

'ใจเย็นหนอ ช่วงมันหนอ อย่ามีเรื่องหนอ' ขณะที่กำลังอดกลั้นทำใจให้เย็นลง ก็มีเสียงเสียงหนึ่งดังเธอออกจากภวังค์

"น้องๆ ผ่านนมที่ห้องตากพาดที่ระเบียงช่วยเก็บด้วยนะ แล้วอย่าตากแบบนั้นอีก เจ้าของที่นี่เขาถือ เขาให้นำมาบอก" แม่บ้านวัย 50 ผผ สดดอกเล่าที่กำลังเก็บกระเป๋าดินสวนมาเหยงเดือน หลังจากวันนี้เจ้าของอาร์ดแมนส์หัวฟัดหัวเหวี่ยงที่เห็นระเบียงห้องที่ระเบียงหันออกมาทางถนนตากผ่านนมพาดเอาไว้

หญิงสาวกลอดคำขึ้นฟ้าอย่างระอา ไม่คิดว่าจะเจออะไรเชิงขวยขนาดนี้กะอีแค่ตากผ่านนมบนระเบียงก็เป็นประเด็นทั้งที่แรกๆ มาอยู่พูดจาดีทุกอย่าง แทบจะอึ้งเธอขึ้นไปลูห้องเสียด้วยซ้ำ

"ละๆ เมื่อเข้าหนูรีบไปหน่อยไปทันได้เก็บ เอ้อ ป้าคะแล้วเมื่อไหร่ห้องข้างๆ เขาจะซ่อมเสร็จ วันหยุดหนูนอนไม่ได้เลย เจาะอะไรกันไม่รู้ทั้งวันฝุ่นก็คสู้งไปทั่ว"

แม่บ้านบอกด้วยสีหน้าแปลกใจที่อีกฝ่ายดูเหมือนจะยังไม่รู้เรื่อง

"อ้อ เขาไม่ซ่อมแล้ว เจ้าของอาร์ดแมนส์จะซ่อมแทน ถัดจากห้องหนูไปเขาจะทุบรวมกันเป็นห้องใหญ่ไว้ทำออฟฟิศนะ"

พิชญาของแม่บ้านที่เดินตากไปด้วยความงุนงง ก่อนจะค่อยๆ ทำความเข้าใจแล้วเปลี่ยนมาเป็นอารมณ์โลกใจ

“ตายล่ะ อย่างนี้ฝุ่นไม่ฟุ้งตายเลยเหรอ”

หญิงสาวเดินขึ้นบันไดด้วยท่าทางหมดอาลัยตายอยาก พอเปิดประตูเข้าห้องได้ร่างที่ว่างก็คล้ายจะหมดแรงแข็งขาอ่อนตั้งแต่เปิดประตูลง ร่างบางแทบอยากจะคลานกระดืบ ๆ “ไปที่ปลายเตียงแล้วควักเอามามาดิบมากรอกปากดื่มน้ำร้อนตามแล้วค่อยสากสังฆารขึ้นเตียงซุกร่างเนา ๆ ของเธอลงไปบนที่นอนยาวพาราอันแข็งโปกของทางอพาร์ตเมนต์รา คาเช้าครึ่งหมื่น ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวก ตกเพียง 3 อย่าง อันได้แก่เตียงและที่นอนยาวพารา ตู้เสื้อผ้า และแอร์เก่า ๆ 1 ตัว

ทั้งหมดที่คิดเอาไว้ข้างต้นคือ สิ่งที่สาวออฟฟิศอย่างพุทธนิชฎานึกอยากทำ แต่ในความเป็นจริงคือการสากสังฆารไปหิโยมิโมทแอร์ที่วางอยู่กลางเตียงมาเปิด เขยิบกันไปอีกหนึ่งช่วงตัวหิโยมิเอาของมาฆ่าออกมา แวะใส่ขามต้มน้ำร้อนในกาแล้วใช้เวลารอให้น้ำเดือดโดยการไปอาบน้ำ ก่อนที่จะต้องหอบเอางานที่ติดมือมาด้วยขึ้นไปอยู่บนเตียง และแล้วในเวลาเพียงไม่นานหญิงสาวก็เข้าสู่ห้วงนิรารมณตั้งแต่เริ่มอ่านได้เพียงสองหน้ากระดาษ

เสียงกรีดร้องของนกกระเจิบดังจ๊ิบ ๆ ออกมาจากลำโพงมือถือทัชสกรีนขนาดจอ 5 นิ้วสัญชาติเอเซียที่มีโรงงานผลิตเมดอินเวียดนามครั้งที่หนึ่งผ่าน “ไปอย่างไม่มีอะไรผิดปกติ และอีก 15 นาทีถัดมา เสียงกรีดร้องสยองหูแผลตเสียงด้นราวกับชาวโหน่งผี ก็ทำให้ศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยผมหยักคกสีน้ำตาลเข้มผงกขึ้นมามองหาดันเสียง ด้วยใบหน้ายับยู่จิ้มมวดหิโยมิเอามือถือขึ้นมาดูเวลา ก่อนจะเบิกตากกว้างเมื่อเห็นเวลาดนหน้าจอ

“จิบหายล่ะ” หญิงสาวสบถยามคา ยออกมาอีกยาวเหยียดพร้อม ๆ กับลุกพรวดวิ่งไปที่ห้องน้ำใช้เวลาเพียง 2 นาทีก่อนจะพุ่งเข้าไปหิโยมิซุดในตู้เสื้อผ้าวิ่งกระหืดกระหอบออกจากที่พักด้วยความเร่งรีบ ยิ้มมองเห็นเวลาดนนาฬิกาข้อมือที่วางแหมะอยู่หัวเตียงตาแทบกลนเมื่อเห็นว่าเหลือเวลาอีกเพียง

10 นาทีเท่านั้นก็จะใช้เวลาทำงาน

พุดนิชญาไม่คิดว่าตัวเองจะนอนตื่นสายเสียจนมาหาศึกษาปลุกถึงเตียงสุดท้ายที่เอาไวใช้ให้นยาม คับขัน ในเวลาเร่งรีบสิ่งที่หลายคนมักพบคือวินมอเตอร์ไซค์ทั้งช่วงหายหัวกันไปหมด ครั้นจะรอก็คงจะสาย แต่ถ้าจะเดินก็คงไม่ทัน สิ่งที่ทำให้ดีที่สุดในตอนนี่คือวิ่ง

พอเริ่มสตาร์ททไปก็ใส่หมวกเพื่อไม่ให้เหมือนตำรวจยังพอเห็นใจ เมื่อมีมอเตอร์ไซค์คันใหญ่ปราดเข้ามาจอดเทียบ หญิงสาว เมฆหน้าขึ้นของอีกฝ่ายราวเห็นพระเอกขี่ม้าขาว เมื่อชายหนุ่มยื่นซองในมือมาตรงหน้าพร้อมรอยยิ้ม

"ขอบคุณกระเป๋าดังดีห่นครับ ดูท่าจะรีบมากนะครับ"

มือตื๋นน้ำผึ้งยื่นออกไปรับรับพ ยักหน้าทวิก ๆ แทนคำตอบ กระพริบตาขึ้นลงดูจดสาวน้อย ในดินแดนมหัศจรรย์คาดหวังว่าจะได้ยื่นคำอาสาขานมั่งรลไปด้วยกัน เธอจำเขาได้ เขาทำงานอยู่ฝ่ายโรงพิมพ์ของสำนักพิมพ์เดียวกัน

"ขอบคุณนะค่ะ" พุดนิชญาเอ่ยขอบคุณ

"ระวังด้วยนะครับ" ไม่ทันที่เธอจะได้เตรียมตัว ซ่อนถ่ายอีกฝ่าย ชายหนุ่มก็ออกรลไป ปล่อยให้เจ้าของกระเป๋าสตางค์ยื่นมือด้วยความรู้สึกเดียวกับเวลาที่กระหายน้ำมาก ๆ แล้วเห็นแก้วน้ำอยู่ตรงหน้าพอหยิบขึ้นมาในแก้วกลับไยมีน้ำลึกหยด

'สวรรค์หัวไม่ถึงใส่หัวอย่างนี้' เข็มมส์มคือองโตรรโหษฉนิโย ฉนิหัวอะโรโร'คคุมคือองุ่น' สายคาดห้อยขมของคามปายทะเลเมียนที่ไกลออกไป ส่วนในใจคร่ำครวญแอมดัดลัฟโซคชะดาไปด้วย

"ไอ้ผู้ชายบ้า ทำไมไม่ชวนฉันแล้ว อือ" แม้จะรู้ว่าเขาจะรับหรือไม่รับเธอไปด้วยมันก็สิทธิ์ของเขา แต่เวลาฉุกเฉินอย่างนี้อีกฝ่ายก็ควรจะมีน้ำใจหน่อยไหม ไหนๆ ก็อยู่บริษัทเดียวกันแท้ๆ

"อือ! วิ่งก็ได้ ฉันไม่หวังสิ่งใดหรืออะไรแล้ว คนเป็นที่พึ่งแห่งคนก็ได้วะ ฉันมันผู้หญิงลึกลับก็มึนยิ่งกว่า ความขมขื่นนะ ทำไมไม่ชวนฉันขึ้นรลไป

ด้วยเนี่ย ถ้ามีน้ำใจซึกนิดคิดชวนกัน 'ไปด้วยซึกหน่อยก็จะดูห่อเลยนะจะ
ใจค่าจริง ๆ ทำงานที่เดียวกันแท้ ๆ ใช่ว่าจะจำเราไม่ได้ ซึ่ม! สายแท้ ๆ สายแท้ ๆ
พูดซ่อนเฮีย' หลังจากที่เสียเวลาพรวดบ่นให้ผู้ขายให้น้ำใจออกมายาวเหยียด
สาวร่างบางอย่างพุทธชิษฐาก็ตัดใจไม่ขอหวังพึ่งไซ้ชะตาใดๆ อีก แต่เหมือน
ความดีที่พอ มีจะทำให้เธอไม่สิ้น 'ใจ' ไม่ตอกจนเกิน 'ไป' เช่นกัน

"งั้น 'ไปด้วยกัน มั๊ยครับ' เสียหุ้มเฮียขึ้นจากด้านหลัง หญิงสาวอารมณ์
ร้อนผะทันทึเมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายเข้ามาใกล้มากๆ โดยที่เธอไม่รู้ตัวเลย 'ไม่ได้'
ยินเสียงรถเขาด้วย แน่ละก็เขา 'ซึ้อจึกรยานมาเน'

'ขอ จักรยานจริง ๆ มาแบบ 2 ล้อด้วย โท ซึ่วิต...'

พุทธชิษฐามองอีกฝ่ายอย่างดังเลไม่แน่ใจ ว่าควรจะตอบ รับน้ำใจอีก
ฝ่ายดีหรือไม่ จะ 'ไม่ให้' เธอดังเล 'ได้อย่างไร' ในเมื่อ อีตานั้นกำลังไล่หาวกัณฑ์อก
ซึ้อจึกรยาน!

มันเป็นหาวกัณฑ์อกแบบมี 'ซึ้อ' ที่ปิดลงมากครึ่งหน้าเห็นแต่ริมฝีปาก
สีเลือดฝาดไหลล้นออกมาจากกระบังลมหน้าเท่านั้น ที่สำคัญ 'ไม่ใช่' หาวกรรม-
ตาที่เห็นพวกนักปั่น 'ใช่' ด้วย

"คุณเน้อใจเพรอะคะ" เธออดจะถามขึ้นมา 'ไม่ได้' แม้จะ 'ไม่มี' เจตนาถาม
เพื่อ 'ดู' เธอ ก็เถอะ

"เน้อใจครับ คุณถอะมันใจรีเปล่า หรือว่าอายที่จะ 'ไป' กับผม" ชายหนุ่ม
ยัอนถาม ประโยคธรรมดา ๆ แต่คนฟังกลับเหมือนกำลังถูกอีกฝ่าย 'ทำ' หาย
อยู่ในที่

ใบหน้าเรียวล่ายหน้าปฏิเสธรเป็นพิลวัน "ไม่ใช่คะ ฉัน 'ไม่ได้' เคียงที่จะ
'ไป' จักรยาน และ 'ไม่ได้' อายที่จะ 'ซึ้อ' จักรยาน 'ไป' กับคุณด้วย"

"งั้นก็กลัว? 'ไม่ต้อง' กลัวห รอกครับ ผม 'ไม่' ทำอะไรห รอก แล้วนี่ก็กลาง
วันแสด ๆ ด้วย รับ 'ไม่ใช่' เรอกครับ เตี่ยวสายนะ 'ไป' กับผม น่าจะ 'ไว' กว่าเดินนะ
ครับ"

ข้อมือเรียวยกขึ้นดูเวลาแล้วหน้าบิดนาฬิกา แล้วก็หน้าใจ จริงอย่างที่เขาบอก ถ้ามันแค่เส้นตัวหยิ่งไม่เข้าท่าสายแนว โดนหักเงินเดือนเนี่ย เดือนนี้ยิ่งขาดจนอยู่ด้วย จริงๆ ก็ขาดจนทุกเดือนเนั้นแหละ แต่หาซื้ออย่างไ้มียาก ถูกตัดเงินเดือนเพิ่มเท่าเนั้นเอง

"ก็รับกวนด้วยละ ขอขอบคุณละละ ว่าแต่เออจ้ะจะขึ้นยังไง" ตัวลกล้าโค้งมนแทบจะขมวดเป็นปมไหลเข้าไปรวมร่างกันเป็นเส้นเดียว ดวงลากลมโตของแล้วมองอีก มองยังงี้ก็ไมเห็นว่าจะมีเกาะคนชื่อนงอกออกมาจากจักรยานคันนี้

แน่ละ ก็จักรยานคันนี้มีมันเป็นจักรยานที่นิ่งเดียว แบบที่เธอเคยได้ยิน เขาเรียกมันว่าอะไรละ จักรยานภูเขา เลือหมอบหรืออะไรดีก็อย่างนี้ละ

"ขึ้นมาเลยจ้ะรับ" ชายหนุ่มหัวทวมก้มหน้าออกผกหัวไปทางด้านหลัง ชี้นิ้วบอกทิศทางให้ผู้โดยสารจำเป็นทราบ

คุณพิชญาณะที่เอนี่ที่เห็นว่าเขาชี้ไปที่ไหน "เร็วสิจ้ะรับ ยิ่งช้ายิ่งสายนะ" ปกติลกล้าก็คิดว่าชาวบ้านอยู่แล้ว พอมาเจอเหตุการณ์ไม่คาดคิดแบบนี้ บอกเลยว่าไปทานอาจะยิ่งเลิกไป ถ้าเทียบกับเป้าคางของหญิงสาวในตอนนี้

นี่โงะสิถึงไว้สีกามเขว่วแม่โงะหรือ หรือ มุคชื่อนมมตย อว...นี่มันวันอะไรกันเนี่ย

สีหน้าของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะถาขึ้นมาเสียงเรียบ

"เหยียบลงตรงนั้นเลยจ้ะรับ รับรองไม่ร่วง อาจดำมากหน่อยแต่ก็ดีกว่าวิ่งไปเนี่ย"

คนตัวเล็กกลอนหายใจเบาๆ ดวงลกล้าที่เบิกกว้างกลับมาสู่ภาวะปกติ และแวบหนึ่งเหมือนจะซ้อนให้เข้าของจักรยานด้วย

หลังไว้เอาด้วยให้ตัวเองครึ่งวินาที หญิงสาวก็ก้าวขึ้นไปเหยียบบนขาเหยียบตรงล้อหลัง ปรกติจักรยานเอนี่มีรูปประเภทเรียก ก่อนจะถูกดูมหายใจเข้า

ลึกแล้วกางแขนออก มือเรียวจับหมับเข้าที่ไหล่กว้างทันที

"เกาะแน่น ๆ นะครับผมจะไปล่ะนะ" จบคำเตือนชายหนุ่มก็พุ่งตัวออกไปด้วยความเร็ว จนคนที่เพิ่งวางมือบนไหล่แกร่งร้องเสียงหลง

"กรี๊ด!" ร่างบางเสียวลึกหงายไป ด้านหลังคว่ำหมับเข้าที่ไหล่อีกฝ่ายแน่น ขนาดว่าจับแน่นพอสมควรแล้ว แต่ก็ยังอดตกใจกับสปิตของผีเท่าที่จับและร่องเสียวของผู้ชายคนนี้ไม่ได้ เขาปั่นเร็วเสียวจนแขนมอเตอร์ไซค์ของสูงข้างหลัง

เสียงหัวเราะถูกอกถูกใจของเขาที่เป็นอย่างไม่มีอาการเหน็ดเหนื่อย ทำให้เธอค่อนข้างขยับไล่ปากกว้าง ทำโดยที่แน่ใจว่าอีกฝ่ายไม่เห็นแน่ ๆ

'แปลก จับไหล่ ผู้ชายแล้วรู้สึกคันมือขยับ ๆ' ใบหน้าเกลี้ยงเกลาขึ้นเล็กน้อย ๆ ก็มองมือที่ขึ้นเหนือเพราะความตื่นเต้นตกใจ นัยน์ตาสีเข้มมองมือเล็ก ๆ ที่วางอยู่บนไหล่กว้างของชายหนุ่มที่สามเสียวลึกลับผาดูวาวตาครุ่นคิด ไม่ได้คิดถึงความรู้สึกใด ๆ แต่กำลังคิดว่า

"อิตาผู้ชายว่ามีกั้ว อัง ๆ ที่ชวนเราขึ้นรถแล้วให้รวมเป็นชั้นแบบมีมีมี แต่อาภะอย่างน้อยเขาก็มีน้ำใจกว่าอิตามีกั้ว ไบค์คันนั้นแล้วกัน"

"เสียช่วยเข้าซอยข้างหน้าละ" หญิงสาวรีบตอบกว้างกั้วว่าเขาจะเป็นเลขชอยออฟฟิศ ชายหนุ่มเสียใจจึงเข้าไปตามคำบอกชะลอความเร็วลง เมื่อเห็นว่าใกล้จะถึงที่ทำงานของอีกฝ่าย

"ถึงโดยสวัสดิภาพแล้วครับคุณผู้หญิง" เจ้าของจักรยานหันมาบอกอีกฝ่ายเมื่อส่งเธอถึงที่หมาย

"ขอบคุณค่ะ ไม่ทราบว่าคุณชื่ออะไรละ" "วันหน้าฉันจะได้ตอบแทน" หญิงสาวเอ่ยขึ้น ขณะกำลังกระโดดลงมาอย่างทุลักทุเล ดินะที่วันนี้เธอสวมกางเกงมาทำงาน ไม่ถึงหากใส่เดรสหรือกระโปรงคงดูไม่จัดแน่ ๆ

อีกฝ่ายไม่ตอบแต่โบกมือให้แล้วก็ชิงจักรยานออกไป หน้าเสียวตายที่เธอไม่ได้เห็นใบหน้า และรอยยิ้มของผู้ชายมีน้ำใจภักย์ได้หมากกันนอกไบค์

เมื่อครู

"เข้า เรายังไม่รู้เลยว่าใครไปชะตะ โปษะคนใจห่อ แล้วอย่างนี้จะได้อะไรตอบแทนบุญคุณกันยังโง่งมเนี่ย" ปนกับตัวเองเสร็จก็รีบพุ่งเข้าไปสแกนบัตรเข้าเวลาดังที่ โชคยังดีที่เธอมาก่อนเวลาไป 2 นาที อย่างนี้ต้องยกให้เป็นความดีความชอบของเจ้าของห้องเหล็กสะพานยุทธภพ คนนี้กับจักรยานเห็นเวทาศของเขาสินะ

เสียงหัวเราะตลกคักคามาก มา เมื่อคิดถึงสภาพของหนุ่มน้ำใจงามคนเมื่อครู

"เออ คนอะไรใส่หมวกกันน็อกขี่จักรยาน สงสัยจะเป็นพวกชอบทำอะไรประหลาดๆ ไซ้ก็เพี้ยนมาก ๆ แต่ไม่ว่าจะยังโง่งมเขาก็คือคนที่มีน้ำใจมาก ๆ คนหนึ่งละนะ เสียใจนายจะขอบคุณเขาซักหน่อย" น้ำเสียงท้ายๆ ออกแนวเสียใจนิด ๆ พอนึกถึงชายหนุ่มก็เรียกรอยยิ้มขละที่กำลังแข็ง ๆ เมื่อ ๆ กับงานได้เป็นอย่างดี

ร่างสูงชะลูดความเร็วจะไหวลนึ่งพอดีกับที่เคลื่อนเข้ามาถึงหน้าบ้านชายหนุ่มถอดหมวกกันน็อก ออกก่อนวางไว้หน้าบ้าน แล้วจูงจักรยานเข้าไปจอดด้านข้าง ใบน้ำที่อยู่ภายใต้หมวกกันน็อกขึ้นเม็ดฝนห้อยขยับตามขยับไปมา เบียดขึ้นจากการปั่นจักรยานออกกำลังภายในตอนเช้า หากสังเกตดีๆ จะเห็นว่าตัวหมวกกันน็อกของเขาเขียวช้ำ ราวกับเพิ่งจะมีเรื่องกับใครมา ดังนั้นแทนที่จะใส่หมวกกันน็อกจักรยาน เขาจึงใส่หมวกกันน็อกมอเตอร์ไซด์

"ไปออกกำลังกายมาหรือจะคุณ" เสียงโง่งม ของผู้หญิงคนหนึ่งเอ่ยขึ้น พร้อมเสียงทักของลูกสุนัขที่เห่าบอกรูๆ ลายหลังเข้ามาย สุนัขมีแค่ 2 ตัว กระดิกหางไล่เมื่อเข้ามายาวกระดุกเขือกงูง ดักฝึกเข้าสูบตองตัวก็นิ่งลงกับพื้น ลูกกรวยอย่างรู้สึกทั้งกับความแค้นรู้ของมีแค่สุนัข

"ครับ"